2. Pentru a stabili dacă există o prestație unică, prezintă relevanță faptul că neplata cheltuielilor de întreținere de către locatar dă proprietarului dreptul nu doar de a refuza să presteze serviciile, ci și de a rezilia contractul de locațiune încheiat cu locatarul?

3. În ipoteza în care răspunsul la prima întrebare este în sensul relevanței aspectului că terții au posibilitatea de a presta servicii direct locatarului, acesta reprezintă doar un factor contributiv atunci când se stabilește dacă serviciile constituie o prestație economică unică indivizibilă — a cărei separare ar avea un caracter artificial — sau o prestație accesorie prestației principale ori reprezintă un factor determinant? În cazul în care este doar un factor contributiv sau nu prezintă deloc relevanță, ce alți factori sunt relevanți pentru a stabili dacă serviciile reprezintă o prestație accesorie? În special, în ce măsură este relevant aspectul că serviciile sunt prestate în spațiile care constituie obiectul închirierii sau în legătură cu acestea ori în alte părți ale imobilului?

4. În ipoteza în care posibilitatea ca serviciile să fie prestate de terți prezintă relevanță, ceea ce este în mod special relevant este aspectul dacă serviciile ar putea fi prestate din punct de vedere juridic de terți, deși în practică ar fi dificil să se realizeze sau să se convină cu proprietarul acest lucru, ori posibilitatea practică sau practica comună referitoare la prestarea acestor servicii?

5. Serviciile din prezenta cauză reprezintă o gamă de servicii care sunt prestate în schimbul unor cheltuieli de întreținere globale. În ipoteza în care unele dintre aceste servicii (de exemplu, serviciile de curățenie a părților comune, serviciile de securitate) nu fac parte dintr-o prestație economică unică indivizibilă sau trebuie considerate ca fiind accesorii prestației principale, dar alte servicii fac parte dintr-o prestație economică unică indivizibilă, ar fi corect ca, pentru a stabili care este procentul din chirie care trebuie impozitat în scopuri de TVA și care este procentul care nu trebuie impozitat în aceste scopuri, să se împartă costurile totale între diferitele servicii? În subsidiar, ar fi corect să se considere că serviciile prestate sunt atât de strâns legate între ele încât să formeze „o singură prestație economică indivizibilă, a cărei separare ar avea un caracter artificial", fiind în sine o prestație unică separată de închirierea bunului imobil?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 25 iulie 2011 — Autorità per l'energia elettrica e il gas/Antonella Bertazzi și alții

(Cauza C-393/11)

(2011/C 282/28)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Pârâți: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Giussani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Întrebările preliminare

1. În temeiul dispozițiilor clauzei 4 alineatul (4) din Directiva 1999/70/CE ([1]) (potrivit căreia „condițiile de vechime corespunzătoare unor condiții de încadrare speciale sunt aceleași pentru lucrătorii cu contract pe durată determinată și pentru cei cu contract pe durată nedeterminată, cu excepția situației în care condițiile de vechime diferite sunt justificate de motive obiective"), este aplicabilă — întrucât este justificată de motive obiective — dispoziția națională (articolul 75 alineatul 2 din Decretul-lege nr. 112/08) care înlătură complet vechimea în muncă realizată în cadrul unor autorități administrative independente pe baza unor contracte de muncă pe durată determinată în cazul unei definitivări cu caracter excepțional — prin derogare de la principiul prevăzut la articolul 36 alineatul 5 din Decretul legislativ nr. 165/01 — a lucrătorilor în cauză, în urma unor „probe de selecție" care nu sunt asimilabile concursurilor publice obișnuite (prin care se urmărește angajarea optimală a laureaților pe posturile libere) dar care sunt totuși de natură să permită cu titlu excepțional instituirea a ceea ce ar trebui considerat un nou raport de muncă valabil „ex nunc"?

2. Sau, dimpotrivă, în temeiul aceleiași Directive 1999/70/CE, este inadmisibilă — ceea ce implică în mod necesar lăsarea neaplicată a dispoziției naționale menționate — neluarea în considerare nu numai a vechimii, ci și a avansării în carieră intervenite de-a lungul anilor și în vigoare la data definitivării, integral sau pentru partea care depășește fie vechimea în serviciu cerută pentru a accede la probele de selecție menționate, fie eventualele măsuri de salvgardare, pe care legiuitorul național ar fi abilitat să le adopte pentru a proteja, în limite rezonabile, pozițiile laureaților concursului?

([1]) JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Curtea de Apel Constanța (România) la data de 27 iulie 2011 — procedură penală împotriva lui Ciprian Vasile Radu

(Cauza C-396/11)

(2011/C 282/29)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Curtea de Apel Constanța

Partea din acțiunea principală

Ciprian Vasile Radu

Întrebările preliminare

1. Dacă normele juridice conținute de articolul 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și articolul 6 combinat cu articolul 48 și articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la articolul 5 paragraful 3 și 4, articolul 6 paragraful 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale constituie norme juridice comunitare primare, cuprinse în tratatele constitutive?

2. Acțiunea autorității judiciare desemnate din statul de executare a unui mandat european de arestare, constând în privarea de libertate și predarea forțată, fără acceptul persoanei față de care s-a emis un mandat european de arestare (persoana solicitată a fi arestată și predată), constituie ingerințe realizate de statul de executare în exercițiul dreptului (persoanei solicitată a fi arestată și predată) la libertate individuală, cuprins în dreptul Uniunii potrivit articolului 6 din TUE combinat cu articolul 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și potrivit articolului 6 combinat cu articolul 48 și articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la articolul 5 paragraful 3 și 4, articolul 6 paragraful 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale?

3. Dacă ingerința statului de executare a unui mandat european de arestare, în exercițiul drepturilor și garanțiilor cuprinse în articolul 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și potrivit articolului 6 combinat cu articolul 48 și articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la articolul 5 paragraful 3 și 4, articolul 6 paragraful 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale trebuie să îndeplinească condiția necesității într-o societate democratică și pe cea a proporționalității acesteia cu scopul concret urmărit?

4. Dacă autoritatea judiciară desemnată din statul de executare a unui mandat european de arestare, poate respinge cererea de predare, fără a încălca obligațiile stabilite de tratatele constitutive și celelalte norme juridice comunitare, pe motivul neîndeplinirii cumulative a condițiilor necesare potrivit articolului 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și articolul 6 combinat cu articolul 48 și articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la articolul 5 paragraful 3 și 4, articolul 6 paragraful 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale?

5. Dacă autoritatea judiciară desemnată din statul de executare a unui mandat european de arestare, poate respinge cererea de predare, fără a încălca obligațiile stabilite de tratatele constitutive și celelalte norme juridice comunitare, pe motivul netranspunerii, totale sau parțiale, sau a transpunerii defectuoase (în sensul neîndeplinirii condiției reciprocității) de către statul emitent al unui mandat european de arestare a Deciziei-cadru 2002/584/JAI [1] a Consiliului Uniunii Europene?

6. Dacă normele juridice conținute de articolul 5 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și articolul 6 combinat cu articolul 48 și articolul 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin raportare și la articolul 5 paragraful 3 și 4, articolul 6 paragraful 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale la care se face trimitere în articolul 6 din TUE, intră în conflict cu dreptul intern al statului membru al Uniunii Europene — România, respectiv cu titlul III al Legii nr. 302/2004, precum și dacă Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene este corect transpusă prin aceste norme?

---

[1] Decizia-cadru din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).